

P. Metod Turnšek S. O. Cist.:

Z novo vnemo v leto zveličanja!

Kakor vsa priroda v mrtvih zimskih dneh komaj čaka odrešenja in vstajenja, ko iz mračnih zimskih sob nestrpno pogleduje skozi okno otrok in gospodar, kdaj že posije svetlejšje in gorkejše sonce, se oglase prvi ptičji pevci in oznanijo pomlad in novo delo na polju in v vinogradih, enako se tudi vsak pravi kristjan iskreno razveseli novega cerkvenega leta, ki nas znova povede k božjemu soncu Kristusu in njegovim zveličavnim skrivnostim.

Kaj nam pomeni cerkveno ali liturgično leto

Za sv. cerkev in nas kristjane cerkveno leto ne pomeni samo, da se bodo po starem redu začeli ponavljati cerkveni prazniki ali da se bomo vnovič po vrsti spominjali Kristusovega učlovečenja, odrešilnega trpljenja, smrti in poveličanja, marveč je zmisel liturgičnega leta predvsem ta: da po svojem bogoslužju sv. cerkev Bogu javno izkaže dolžno počaščenje in da s sv. cerkvijo vsak kristjan sv. skrivnosti Kristusove po milosti, ki je nanje navezana, v svoji notranjosti vnovič doživi. Sv. cerkev hoče

svojim bogoslužnim letom Kristusovo delo odrešenja tudi v dušah vernikov obnoviti, oživitvoriti in razviti do zveličavnih sadov. Kakor namreč Kristus v sv. bogoslužju v teku enega cerkvenega leta skrivnostno začne, razvije in dopolni svoje milosti polno življenje, tako naj tudi sv. cerkev v svojih vernikih božje življenje milosti nanovo začne, spopolni in razvije do »popolnosti Kristusove«. To je glavni namen cerkvenega leta. Sredstvo za doseg tega smotra pa je seveda tesno

Ecce Deus . . . — Glej, Bog naš kralj
bo prišel

sodelovanje z bogoslužnim letom: življenje z njim in iz njegovih vrednot. Tako pa se bo tudi moglo naše drugo rojstvo po sv. krstu, naše novo krščansko življenje v nas zares utrditi in dozoreti do bogatih sadov.

Cerkveno leto je leto našega zveličanja

Za pravo pojmovanje in doživljanje cerkvenega leta je izredne važnosti, da se živo zavedamo, da so vse Kristusove skrivnosti liturgičnega leta tudi naše skrivnosti. Jasno je to označil sv. apostol Pavel: »Mar ne veste, da smo vsi, kateri smo bili krščeni v Kristusu Jezusu, bili krščeni v njegovo smrt? Pokopani smo bili torej z njim po krstu v smrt, da bi tako, kakor je Kristus vstal od mrtvih v slavo Očetovo, tudi mi zaživelimo novo življenje. Kajti, če smo se z njim zrastli v podobnosti njegove smrti, se bomo tudi v podobnosti njegovega vstajenja. Vemo namreč, da je bil naš stari človek z njim vred križan, da bi se telo greha razdejal in bi mi grehu več ne služili ...« Rimlj 6, 3—12).

To, kar je Kristus doživel v svojem zemskem življenju in se še skrivnostno obnavlja in ponavzočuje v sv. bogoslužju: rojstvo, trpljenje in smrt, vstajenje in poveličanje, isto smo doživeli in še vedno moramo doživljati tudi mi: rojstvo novega človeka v milosti sv. krsta, trpljenje in borbo s satanom in odmiranje staremu človeku — grehu. Toda križanju našega življenja bo pa gotovo sledila tudi slava Gospodovega poveličanja.

Da morajo sv. liturgične skrivnosti biti tudi naše skrivnosti, nam prelepo spričuje tudi tretja božična sv. maša, ki tako zelo naglašča, da mora skrivnost novega rojstva Kristusovega biti tudi skrivnost našega novega, duhovnega rojstva, naše duhovne obnove. Če se le nekoliko globlje umislimo v cerkveno leto, lahko kmalu spoznamo, da je to zares »naše« leto, dano nam, da čim bliže dospemo h Kristusu in k svojemu posvečenju.

Cerkveno leto in krščansko življenje

Pred našimi duhovnimi očmi se bodo torej v sv. bogoslužju nanovo odigravali prizori iz življenja Jezusovega. Kolika sreča, da bomo med pričami Kristusovega življenja poleg Marije in sv. učencev tudi mi! Tudi naše srce bo z njimi zvesto spremljalo vsak Gospodov korak. Družba spremljevalcev bo zares velika. Vsem, kar nas je v fari, bo Gospod Učenik oznanjal sv. blagovest krščanskih resnic. Njegova božja beseda bo prijetno donela iz sv. evangelija vsako nedeljo, vsak praznik, vsak dan. In mi se bomo resno potrudili, da bodo Gospodove besede padle na rodovitna, pripravljena tla. Svoje zasebno in javno življenje hočemo dosledno uravnati po vzvišenih Kristusovih načelih. Predvsem pa bomo našega božjega Učenika ljubeče pospremljali k mizi zadnje večerje, se tukaj zbrano in pobožno udeleževali njegove velikoduhovniške molitve in presv. evharistične daritve. Iz njegovih rok hočemo čim česče prejemati kruh življenja, da bomo zmogli vsakršen mrak in tegobo velikega petka.

Cerkveno leto obstaja bistveno v tem, da se obnavlja življenje Kristusa Boga in človeka, obnavlja njegov božanski nauk, obnavljajo njegove sv. zapovedi življenja in obnavlja njegova prisrčna duhovniška molitev in presv. evharistična daritev ter da mi kristjani iz tega neskončnega zaklada v izobilju črpamo v svojo dušno korist.

(Dalje sledi.)

Dr. Franc Lukman:

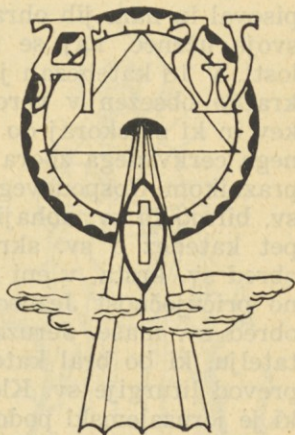
Evharistično bogoslužje v stari cerkvi

8. Oblike vzhodne liturgije

V. 6. in 7. odstavku (Božji vrelci 1936, str. 56/57, 68-70 in 76 do 80) smo videli dva vzorna mašna formularja, Serapionov mašni kánon in kánon maše v Apostolskih konstitucijah. Ta formularja pripadata dvema skupinama vzhodne liturgije: Serapionov formular egiptovski, formular v Apostolskih konstitucijah pa sirske.

Egiptovska liturgija se imenuje tudi liturgija sv. Marka, ker je veljal sv. evangelist za ustanovitelja cerkve v Aleksandriji, cerkvenega in kulturnega središča v Egiptu. Na egiptovsko liturgijo je v teku naslednjih stoletij vplivala carigrajska, dokler je nekako v 13. stoletju ni izpodrinila. Iz liturgije sv. Marka ali egiptovske se je razvila liturgija monofizitskih¹ Koptov v treh oblikah pod imeni sv. Bazilija, sv. Gregorija Nazianskega in sv. Cirila Aleksandrijskega, in etiopska ali abesinska liturgija.

Sirska ali antiohijska liturgija se je razvila v območju antiohijske cerkve. Neznani sestavljalec Apostol. konstitucij jo je imel za vzorec liturgiji, ki jo v 8. knjigi pridevlje sv. Klemenemu Rimskemu (Božji vrelci str. 68-70 in 76-80). Razlaga jo Teodor iz Mopsuestije († 428) v svojih pred nekaj leti najdenih katehezah. Sv. Janez Zlatoust, 384—397 pridigar v Antiohiji in nato škof v Carigradu, jo opisuje v svojih pridigah. Z antiohijsko liturgijo je sorodna jeruzalemska, ki so ji kasneje rekli liturgija sv. Jakoba; to poznamo iz razlage sv. Cirila Jeruzalemskega († 386) v 5. katehezi o sv. skrivnostih. Iz antiohijske liturgije priteka carigrajska (bizantinska) z dvema besediloma: eno pripisujejo

O Vzhajajoči, odsvit večne luči, pridi in razsvetlji nje, ki so pogreznjeni v temo in smrtno senco!

¹ Monofiziti so učili, da je v Kristusu ena oseba, pa tudi samó ena narava. Početnik te krive vere je bil carigrajski menih Evtíhes sredi 4. stoletja. Monofizitstvo je imelo v naslednjih stoletjih krepke zagovornike v Egiptu, zapadel mu je tudi velik del sirske cerkve in armenska cerkev.

sv. Baziliju Velikemu († 379) in ga rabijo le nekaj določenih dni v letu, drugo pa pridevajo sv. Janezu Krizostomu († 407) in ga navadno rabijo. Slovani vzhodnega obreda, nezedinjeni in zedinjeni imajo carigrajsko liturgijo. Kako je sv. Janez Zlatoust segel v razvoj liturgije, se ne dá povedati, vsaj danes še ne. Sv. Bazilij, nadškof v Cezareji v Kapadociji, pa je predelal in razširil neko starejšo liturgijo sirске skupine. — K sirski skupini spada tudi armenška liturgija. Armenci so ob pokristjanjenju proti koncu 3. stoletja dobili sirsko liturgijo iz Kapadocije. Njih apostol, sv. Gregorij Prosvetitelj (r. okoli l. 240, u. okoli l. 332), je bil v Kapadociji vzgojen in kasneje v kapadoški Cezareji za škofa posvečen.

9. Kateheza sv. Cirila Jeruzalemskega o sv. maši

Sv. Ciril je l. 347 ali 348, leto, preden je postal škof, v Jeruzalemu pripravljал katehumene na krst in novokrščenje poučeval o svetih skrivnostih. Te kateheze je neki poslušalec brzopisno zapisoval in nam jih ohranil. V uvodni katehezi je sv. Ciril opominjal svoje učence, naj se zavedajo, da se pripravljajo na velike milosti. V 18 katehezah jim je nato razlagal katoliški verski nauk, na kratko obsežen v veroizpovedi, ki jo je rabila jeruzalemska cerkev in ki se skoraj do besede ujema z veroizpovedjo prvega vesoljnega cerkvenega zbora v Niceji l. 325. V noči med veliko soboto in praznikom Gospodovega vstajenja so katehumeni prejeli sv. krst, sv. birmo in sv. obhajilo. V velikonočni osmini je imel sv. Ciril še pet katehez o sv. skrivnostih (zakramentih): v dveh pojasnjuje obred sv. krsta, v eni sv. birmo, v četrti utemeljuje vero v resnično pričujočnost Jezusovo v najsv. zakramentu, v peti pa razlaga obred sv. maše. Jeruzalemska liturgija pripada sirski skupini. Citatelju, ki bo bral katehezo sv. Cirila, svetujem, naj vzame predse prevod liturgije sv. Klemenca v 8. knjigi »Apostolskih konstitucij«, ki je jeruzalemski podobna. V Jeruzalemu so za uvod k sv. obhajilu molili Gospodovo molitev; zato je sv. Ciril v razlago liturgije vpletel tudi razlago prošenj očenaša. Klemenova liturgija sicer Gospodove molitve ne omenja, pa iz drugih virov vemo, da so jo že v 3. stoletju molili pred sv. obhajilom.

(Prevod kateheze prihodnjič)

P. Evgen Fiderer S. O. Cist:

Adventne in božične šmarnice

O šmarnicah govorimo in šmarnično pobožnost obhajamo v najlepšem mesecu v letu, v mesecu majniku, ko je vsa priroda en sam prekrasni cvet in spev. Vse najlepše poklanjamo takrat nebeški materi Mariji.

Toda mati sv. cerkev pozna v svojem bogoslužju še druge Marijine šmarnice — adventne in božične, ki nas k njim vabi še z večjo skrbnostjo. Že od nekdanj sv. cerkev Marijo časti še posebno goreče v adventu ter se tako z njenimi mislimi, njenim koprnjenjem, njenimi spevi pripravlja na Kristusov prihod.

Kakor mi sodobni kristjani, ki se tako radi vsakčas zatekamo v Marijina svetišča, zlasti božjepotna: na Brezje, Sv. Višarje, Sv. Goro, h Gospe Sveti, na Svete Gore in še drugam, tako so že tudi prvi kristjani imeli svoja slovita Marijina božja pota. Kaj radi so se zbirali v Marijine bazilike zlasti v adventu. Takoj prvo adventno nedeljo beremo v mašni knjigi: Postaja pri Mariji Večji. Cilj romanja rimske cerkvene občine je bilo ta dan slavno Marijino svetišče, Marija Večja, ki se izmed vseh Marijinih cerkva v Rimu posebno odlikuje po svoji lepoti, velikosti in starodavnosti. Pod Marijinim varstvom naj bi torej začeli in tudi preživeli milosti polni adventni in božični čas! V njeni šoli naj bi se navzeli božjega duha, mišljenja in kreposti! Marija Večja, to slavno Marijino svetišče, bi rekli, je postala sčasom prava adventna in božična bazilika. Tukaj so prvi kristjani prepevali svete pesmi Mariji v čast, speve o njeni globoki pripravi na prvi božič, o njeni goreči molitvi in živi veri v prvem adventu. Prav je in primerno, da se s sv. cerkvijo zatekamo tudi mi v tem skrivnostnem času k sv. Bogorodici Mariji, ki je človeštvu jutranja zarja, naznanjajoča skorajšnji prihod večnega Sonca Kristusa, prihod življenja božjega, tolažbe in večne zmage.

Posebno rada v tem času premišljuje in poveličuje sveta cerkev veliko skrivnost Gospodovega učlovečenja, Marijinega oznanjenja, proslavlja njene čednosti ob tej skrivnosti, izkazujoč ji za to ljubezen, vdanost in hvaležnost. Neprenehoma skozi ves advent slišimo v liturgičnih molitvah Marijine speve, odlomke iz evangelija Marijinega oznanjenja, kakor na primer angelov pozdrav: »Zdrava, Marija, Sv. Duh bo prišel na Te . . . , Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi . . .« Ali pa slišimo odstavke iz Marijinega slavošpeva: »Odslej me bodo blagrovali vsi rodovi.« Take in podobne misli in speve najdemo raztresene v bogoslužju skozi ves advent. Imamo slovesno občutje, kakor da je ves advent praznik Marijinega oznanjenja. In zares so nekdanj, v drugi polovici prvega tisočletja praznik Marijinega oznanjenja obhajali v adventu, kakor ga še dandanes obhaja vzhodna liturgija in stara španska mozarabska. Sedaj razumemo tudi lepo dejstvo iz življenja sv. Bernarda, da je svojim menihom v Clairvaux-u skozi ves advent govoril svoje prekrasne, najgloblje Marijine govore.

Živo nam predočuje sv. cerkev dvojno Marijino skrivnost kvaterni teden adventa. Kakor prvo adventno nedeljo tako nas tudi na kvaterno sredo povabi v Marijino svetišče Marije Večje. Ponovno

O Mladika Jesejeva, pridi,
da nas odkupiš, nikar se
ne mudi!

nam sv. cerkev v evangeliju ta dan oznani sv. blagovest Gospodovega učlovečenja in ponižno Marijino privolitev: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi.« Kakor stara adventna pesem in prošnja prerokov in očakov, polna hrepenenja po Odrešeniku, tako je tudi danes Marijina molitev: »Rosite, nebesa, od zgoraj in oblaki, dežite Pravičnega. Odpri se, zemlja, in rodi Zveličarja.« (Uvodni mašni spev.) Na kvaterni petek pa nam sv. cerkev genljivo naslika Marijin obisk pri teti Elizabeti, ljubko srečanje Jezusovo z malim Janezom, srečo sv. mater. Marija je Zaharijevi hiši prinesla radost, milost in blagoslov.

Četrto adventno nedeljo pa bi sploh lahko nazvali: »Marijino nedeljo«. Ta nedelja kar odmeva v blaženih Marijinih spevih. V uvodnem mašnem spevu zopet: »Rosite, nebesa...«, v darilnem spevu angelov pozdrav: »Zdrava, Marija...«, v obhajilnem pa zopet radostna blagovest: »Glej, devica bo spočela in rodila Sina, in njegovo ime bo Emanuel.« Tako je zares ves advent prepoln Marijine pesmi, prepoln Marijinega čiščenja.

Razen tega pa praznuje sv. cerkev sredi adventnega časa še poseben Marijin praznik z osmino, kjer prikipi njeno veselje in ljubezen do Matere božje do vrhunca. Na ta praznik Marijinega Brezmadežnega spočetja poje sv. cerkev: »Vsa si lepa, Marija, in madeža izvirnega greha ni na tebi: pritegni nas k sebi, za teboj bomo hiteli — —

Tej adventni dobi prav lepo odgovarjajo tudi naše lepe verske ljudske pesmi, kakor na pr.: Je angel Gospodov, Oznanil je angel, Tam v preprosti hišici, itd. Te pomembne pesmi naj bi torej z največjim veseljem prepevali doma in po cerkvah zlasti adventni čas! Naše zornice naj bi kakor šmarnice v maju postale pravo veselje slovenskega ljudstva, rast in napredek duhovnega življenja! Skrbno prisluškujmo v adventnem času materi sv. cerkvi, da se bomo ob njej navzeli pristnega, iskrenega Marijanskega duha!

(Dalje sledi.)

P. Md.:

Odrešeniku naproti . . .

(Naše življenje ob adventni liturgiji)

Kristjani smo in moramo biti »bogoiskatelji«. Toda našega krščanskega bogoiskateljstva ni umeti, kakor da bi Boga še ne poznali in bi ga zatorej bilo treba šele iskati, marveč naše bogoiskateljstvo je v tem, da stalno iščemo milost božjo, oziroma jo v svoji duši utrjujemo in pomnožujemo.

Božja milost pa se človeštvu v sedanjem redu daje pač predvsem po zakoniti, bogohoteni ustanovi sv. cerkve. Njej je izročena ona čudežna moč, da v božjem imenu človeka duhovno prerodi, sprejme v vrsto božjih posinovljencev in dedičev nebeškega kraljestva. Tista čudovita prerodilna kopelj in tisti čudežni viri božjega življenja pa neizčrpno žuborijo iz bogoslužja sv. cerkve, predvsem iz njenih sv. zakramentov. Razen njih pa nam milost božjo pri Bogu posredujejo tudi naše molitve, v odlični meri gotovo liturgična molitev, ki jo molimo skupno z duhovnikom in ki je najčešče na-

vezana na praznične skrivnosti sv. časov. Velike važnosti je zato, da znamo sv. čase, ki so nanje navezane razne milosti, dobro izrabiti v svoj duhovni prid.

Advent.

Sv. adventni čas nam že po svoji besedi naznanja prihod, Kristusov prihod. Čeprav živimo kristjani sedaj v »polnosti časov«, v izpolnjenih božjih obljubah, pa vendar hoče Sv. Duh, da njegova nevesta sv. cerkev vsako leto določi štiri nedelje (tedne), da vernikom znova pokliče v spomin vso dolgo dobo božjih priprav na Odrešenika. Tudi mi naj bi v svojih dušah obudili sveta čuvstva vročega hrepenenja po Zveličarju slično vernim očakom pred prihodom Odrešenikovim.

Nekako trije posebno vidni nameni se izrazito odražajo v adventni liturgiji sv. cerkve: da zahvalimo tako dobrotnega in usmiljenega Boga Stvarnika, ki ni zapustil padlega človeškega rodu, marveč mu pošlje Odrešenika Edinorojenca; da z očaki in preroki tudi mi nanovo obudimo in utrdimo vero v Odrešenika Kristusa; da se v svojih molitvah usmiljeno spominimo tudi onih, ki jim še ni vzšla zvezda odrešenja.

Nadalje sv. cerkev v adventnem času vrši še posebno nalogo, da v srcih vernikov Kristusa nanovo ustoliči. Vprav s štiritedensko pripravo nas hoče usposobiti na njegov prihod v naše duše. Ta Kristusov prihod je povsem notranji in skrivnosten. Izvrši se v veri. Sad tega prihoda je Kristusova milost. Pa saj v nas kristjanih vendar že prebiva Kristusova milost, posvečujoča milost božja, ki nas dela otroke božje!

Kako je potem mogoč še nov Kristusov prihod? Sv. cerkev hoče, da se Kristusova posvečujoča milost božja v nas še obnovi in pomnoži, da začnemo novo življenje, bolj prosto greha, nepopolnosti, navezanosti na svojo sebično osebo in ničeve stvari. Novo življenje! Kakor Kristus ob svojem rojstvu postane deležen naše človeške narave, tako je treba, da pa mi čim bolj postanemo deležni njegove božje narave, vedno bolj popolni, bolj sveti.

Trojni Kristusov prihod.

Advent nam torej naznanja bližajočega se Odrešenika. In v sv. bogoslužju zlahka razberemo, da se nam naznanja trojni Kristusov prihod. S sv. cerkvijo doživljamo najprej:

1. Pričakovanje Kristusovega vidnega prihoda. Spominjamo se, kako svetniki stare zaveze in ves Izrael stegajo roke po Odrešeniku, ker tako neogibno potrebujejo luči,

O ključ Davidov in žezlo hiše Izraelove, prid! in otmi jetnika, pogreznjenega v temo in smrtno senco!

potrebujejo moči, potrebujejo zveličanja. V tem zmislu potrebuje Kristusa pač vsak zemljan posebej in vse človeštvo skupaj, vesoljna cerkev božja. Za zgled takih koprnečih prošenj po Mazi-ljencu božjem nam sv. cerkev stavi pred oči evangelista stare za-veze: preroka Izaija in prebl. Devico Marijo, ki je bila pač prepolna najsvetejšega mesijanskega hrepenenja. Zato v adventnem času naj-češče čujemo Izaijeve besede ali nam sv. cerkev s tako toploto go-vari o presv. Materi božji. Zlasti slovi sv. maša adventne kvatrne srede, ki je vobče znana kot »zlata maša«. Kot zastopnica vsega

Glas vpijočega v puščavi —
Pripravite pot Gospodovo

človeškega rodu sv. cerkev koprnenje stvarstva po Odrešeniku še ponovno tik pred božičem čudovito globoko izliva v sedmih prekrasnih »O antifonah«, O spevih. To so genljivi spevi, ki se pri-čenjajo z glasom O. n. pr.: O pridi, o pošlji itd., in jih sv. cerkev slovesno poje pri večernicah sedem dni pred bo-žičem.

2. Pričakovanje Kristu-sovega skrivnostnega pri-hoda: v nas, v sv. cerkev, v svet. Ta Kristusov prihod se izvrši v nas, kot že omenjeno, skrivnostno,

po posvečujoči milosti božji: da se nam ta pomnoži in nas utrdi v odločnem sklepu novega, popolnejšega krščanskega življenja. V sv. cerkvi se pa skrivnostni Kristusov prihod izvrši že s tem, da verniki nanovo prejmejo Kristusa in njegovo milost, saj so verniki udje skrivnostnega organizma sv. cerkve. Nedvomno pa Kristus s svojim prihodom sv. cerkvi tudi kot celoti podeli posebne milosti, ki jih kot taka potrebuje. Saj pri vsaki sv. maši pred pov-zdigovanjem tako zaupno prosimo »dobrotljivega Očeta po Jezusu Kristusu« za sv. cerkev, da ji podeli mir, jo varuje, zedini in jo vlada po vsem svetu. Enako je tudi svet in vse stvarstvo ob Kristusovem prihodu deležno milosti novorojenega Kralja. »In na zemlji mir ljudem...« pojejo angeli na sveto noč. Sad tega bož-jega miru pa je — dušam potrebna zbranost za spoznanje Kristu-sove nebeške luči. Luč božjega spoznanja pa nagiblje voljo do de-janj, do zveličavnih dejanj.

3. Pričakovanje Kristusovega končnega pri-hoda na sodni dan (paruzija). Za odpadle bo to dan groze, dan božjega maščevanja, toda za Kristusu zveste bo pa sodni dan praznik največjega zmagoslavja in poveličanja.

Ves ta trojni prihod Gospodov moramo seveda skozi advent globoko doživeti in naobrniti za svojo duhovno obnovo.

Štiri adventne nedelje — štirje svetilniki na Odrešenikovi poti

1. adventna nedelja. Stacijonska cerkev pri Mariji Več-ji. Kakor meglica na daljnem obzorju vzhaja tudi v naši duša že prvo veselo upanje: Bliža se Gospod. Osnovni ton današnje nedelje je zaupen klic po Odrešeniku. Skrušena, vendar pa polna radostnih

nad se duša koprneče obrača h Gospodu s prošnjo, naj jo povede na pot proti Betlehemu, k Resnici in Pravici.

Slava se v adventu, izvzemši praznike, sicer opušča, bomo jo pa v sveti noči toliko radostneje z angeli peli. V berilu nam kliče apostol Pavel, da moramo »obleči Gospoda Jezusa Kristusa«. Sv. cerkev hoče reči, da moramo božji Luči, ki že vzhaja nad gorami, hiteti naproti v čistem, belem oblačilu posvečujoče milosti božje. Evangelij pa seže še globlje. Preko sedanjega vidnega Kristusovega prihoda v ubogi človeški naravi v dolino trpljenja pokaže že na Gospodov drugi prihod v slavi veličastva. Takrat bodo naše duše morale biti že povsem pripravljene na nebeško ženitnino. Molitev nad darovi in poobhajljna prošnja izražata jako lepo misel, da se bomo le v moči sv. evharistije mogli duhovno očistiti in vredno pripraviti na praznik našega odrešenja.

Marija pri teti Elizabeti — Moja duša poveličuje Gospoda, zakaj velike reči mi je storil on, ki je mogočen...

2. adventna nedelja. Stacijonska cerkev »pri sv. Križu v Jeruzalemu«. Sv. maša izraža prošnjo, naj se Gospod čimprej razodene svojemu zvestemu ljudstvu Izraelu, vsej cerkvi božji. Ta moč Najvišjega pa se bo razodela, ne v blesku in sijaju svetnega kralja, marveč v ponižanju do jaslí in križa. Šele s križa bo naš Kralj objel ves človeški rod. Evangelij nam slika velikega glasnika Janeza Krstnika, ki ga Jezus poveličuje pred vsemi učenci. Janez Krstnik ni trs, marveč mož neomajne vere v božje obljube.

3. adventna nedelja. Stacijonska cerkev pri sv. Petru. Ta nedelja je nedelja veselja. Sedaj je Gospod že blizu. On bo obrisal vse naše solze! »Z milostjo svojega obiskanja« bo posvetil v našo temo. Sv. Pavel nam v berilu daje važen nauk, da naj Odrešenika čakamo v obilnih molitvah, zahvaljevanju, miru. »Mesija se bliža.« Sv. Janez Krstnik nam v evangeliju potrdi, da je ta Mesija od vekov, Vsevišnji, ki mu nismo vredni niti jermenov razvezati na obuvalu.

Ta teden slede kvaterni dnevi. Sv. bogoslužje je prepolno krasnih adventnih misli. Vse molitve in prošnje se zlivajo v en vzdih: »Pridi, Gospod, in pokaži nam svoje obličje!«

4. adventna nedelja. Stacijonska cerkev pri Sv. dvanajstih apostolih. Naš Odrešenik je zdaj že prav blizu. Nestrpno čakamo. Današnja nedelja nam osvetli Mesija že podrobneje; krotak bo in milosrčen. Radi naše nevrednosti bi svoj prihod mogel še odložiti, toda mi goreče prosimo, naj nam spregleda slabosti in pride. Vse hočemo storiti, po klicu sv. Janeza Krstnika zravnati svoje poti, da bo Maziljenec božji lahko naravnost dospel v svetišče naše

duše. Poobhajilna prošnja pa izzveneva že povsem praznično. Prosimo namreč nebeškega Ženina, naj našemu praznovanju božičnih skrivnosti podeli obilen sad zveličanja.

Naša pobožnost v adventu

1. Naša pobožnost v adventu se mora poživiti in prepojit z liturgičnim duhom sv. cerkve. Vse naše misli in želje se morajo usmeriti h Kristusu. Prizadevati si moramo, da bomo vedno bolj razumeli skrajno potrebo svoje duše po Odrešeniku. Pobožnost pričakovanja Kristusovega naj se kaže v obilnejših molitvah, v prepevanju lepih adventnih sv. pesmi, bodi doma, bodi v cerkvi.

2. Kakor nam tako vzpodbudno naroča sv. cerkev, se moramo v adventu še z večjo vnemo vaditi v odpovedi in v premagovanju samega sebe. Vsak posameznik in tudi vsa krščanska družina kot taka! Mati gospodinja ali oče gospodar bo že vedel najti prilike, kje si bo družina za svoje zveličanje lahko v čem pritrkala. Pobožnost priprave naj bo notranja in zunanja!

3. Zlasti pa moramo v adventu poživiti svojo pobožnost do Marije. Ona je Mati Zveličarjeva in ona bo svojemu božjemu Sinu najbolj uspešno znala priporočiti naše dušne in telesne zadeve. Zatorej bomo v adventu najprej poživili molitev angelovega češčenja. To mora biti in ostati naša redna družinska molitev. Druga molitev, ki jo je v naših družinah treba zvesto čuvati in ki z njo v adventu Marijo lahko najbolj častimo, je molitev sv. rožnega venca. Saj se v njem, v veselem delu, obnavljajo vse adventne skrivnosti.

Višek vseh pobožnosti pa mora biti vedno daritev sv. maše. Pri pravilnem soudeleževanju pri sv. daritvi naša pobožnost ni več zgolj zasebna, marveč postane občestvena, liturgična. Z nami vrši sv. pobožnost vsa sv. cerkev in sam Gospod Kristus. S sv. cerkvijo častimo Marijo v adventnem času predvsem s sv. mašo! Poživitev naše zornične pobožnosti bo pač najlepše adventno češčenje Marijino.

Slovstvo

Bis an die Sterne. Ein Lebensbuch für junge Menschen. (Gori do zvezd — Knjiga za mlade ljudi). Herausgegeben von Johannes Maassen. Format 15 : 22 cm (strani VIII + 246 in 6 izvornih slik). Freiburg im Breisgau, Herder 1935. Kart. 3 RM, plat. vez. 3.80 RM. — To knjigo so spisali Johannes Maassen in deset njegovih mladih prijateljev ter jo posvetili tistim, ki čakaajo ure, ko bodo poklicani, da prevzamejo od božje Previdnosti določeno jim vlogo v družini in poklicu, med ljudstvom in narodom, v mestu in na deželi. Pisatelji v obširnih poglavjih zavzemajo stališče napram danes odločujočim vprašanjem: jeziku, zgodovini, cerkvi. Knjiga govori tudi o bistvu prijateljstva, junaštva, ljubezni in vere — vse v obliki povesti in pesmi. Ta »življenjska knjiga za mlade ljudi« govori torej o življenjskih vrednotah, ki segajo do zvezd. Gloria Dei — slava božja je smoter vsega človeškega in svetovnega dogajanja. Nanjo uravnavati vse svoje dejanje in nehanje, nas uvaža ta knjiga. Knjigo bo s pridom čital in jo znal prikrojiti na slovenske razmere tudi slovenski katoliški dijak in akademik. Ta deška mladinska knjiga je zgrajena vzporedno z deklško mladinsko knjigo »Der Kristall«, ki smo jo ocenili v lanskem letniku KB 9—10, 1936.